

Arriscar per Barcelona

JORDI HEREU

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 2 de novembre del 2010

Ara fa una mica més de quatre anys vaig assumir l'alcaldia amb plena consciència de l'enorme repte personal que representa estar al capdavant de Barcelona, i sabent que els barcelonins m'exigirien dues coses. Primer, fidelitat als compromisos adquirits amb ells i a una manera de fer les coses a partir de la concertació i el pacte, que globalment ha demostrat ser una experiència d'èxit. Segon, capacitat per mantenir el rumb de millora de la ciutat i dels seus 73 barris, i ambició per materialitzar noves fites, tant de transformació urbana com de cohesió social, promoció econòmica i innovació cultural. És a dir, fidelitat a uns valors i capacitat per tornar a omplir i donar empena al projecte de Barcelona amb nous somnis i amb il·lusions compartides.

Per això sempre he cregut més en el protagonisme col·lectiu que en el meu particular com a polític: el lideratge no només es fonamenta en una afirmació en primera persona. De manera que, enfront de la temptació de caure en la reivindicació permanent davant dels altres governs, he optat per la cooperació i l'entesa: entendre's significa buscar l'acord per aconseguir objectius concrets. Davant del recurs fàcil a l'emoció apel·lant a les pors, he defensat la raó i el sentit comú per gestionar bé l'interès públic: la raó és la capacitat de fer valer les conviccions.

Des del primer dia he tingut molt clar que hauria de donar-ho tot, sense reserves, i que havia d'arriscar i arriscar-se políticament i personalment sense pors. Arriscar per Barcelona, arriscar per guanyar el futur. I així ho he fet.

L'error de la Diagonal

He arriscat governant en minoria juntament amb ICV per fer possible un govern de progrés renovat a Barcelona, substituint la comoditat de les majories per l'exigència dels pactes amb l'oposició. Uns pactes amb els quals hem garantit l'estabilitat pressupostària i hem fet avançar canvis tan rellevants com els del Carmel, les Glòries, els Tres Turons, la Barcelona dels barris o la nova contracta de la neteja. Però arriscar estant en minoria a vegades et porta a cometre errors, com la consulta sobre la Diagonal, una proposta fallida per la qual vam assumir responsabilitats de primer nivell.

He arriscat afrontant les investides de la crisi. «Contra la crisi, més Barcelona», vaig plantejar amb contundència. Lluny d'amagar-nos, d'esperar que passi la tempesta o de culpar-ne els altres, hem posat tot el carbó a la caldera per pal·liar alguns dels efectes de la crisi sobre les persones i les famílies i evitar que les dificultats frenessin equipaments o serveis que eren imprescindibles. Gràcies a una bona gestió de les finances municipals hem pogut universalitzar la teleassistència i l'atenció domiciliària, crear la

T-12, duplicar el nombre de places de guarderia, afrontar inversions històriques en centres escolars i sanitaris o ampliar la Guàrdia Urbana. I per afavorir al màxim la reactivació econòmica hem millorat com no s'havia fet mai les nostres infraestructures; des de la nova terminal de l'aeroport o l'ampliació del port fins a la xarxa elèctrica, passant pel metro al Carmel, Roquetes o el Bon Pastor. I hem tingut clara l'aposta per sectors clau de la nova economia, com el cotxe elèctric i la logística,

el disseny i la creativitat, o les indústries audiovisuals a la Zona Franca i el pol tecnològic al 22@, on milers de nous llocs de treball són una realitat tangible.

He arriscat, sense vacil·lacions, plantejant propostes estratègiques per a la ciutat. Com ara la construcció del túnel ferroviari per l'Eixample, que ens permetrà desdoblar la xarxa de rodalies i, sobretot, fer viable l'estació intermodal de la Sagrera. El temps dóna la raó a les apostes fetes des de la solvència i la convicció, malgrat la demagògia i la campanya de la por que alguns han alimentat.

Però per sobre de tot he volgut arriscar canviant la manera de fer política. Més raons i sang freda que debats amb gesticulacions i paraules per agradar. Més diàleg i consensos amb els altres governs que protagonisme fàcil basat en l'enfrontament mediàtic. Una manera d'actuar que ens ha donat bons resultats: el restabliment del govern metropolità, l'obtenció de la seu de la Unió pel Mediterrani per a Barcelona, la recuperació del castell de Montjuïc, el trasllat de les presons o la mateixa construcció de l'estació de la Sagrera, tan important per assegurar un sistema ferroviari complet i la connexió amb Europa en alta velocitat per posar en marxa el motor de la revitalització definitiva dels barris del Besòs.

Arriscar-se és defensar Barcelona, és creure en la ciutat, en les seves forces, en la seva gent. L'immobilisme, la por o el conservadorisme no porten enlloc. No podem deixar que frenin Barcelona. Aturar-se és retrocedir.

Continuaré arriscant i arriscant-me per Barcelona. Perquè s'ho val. Perquè entenc que represento un projecte col·lectiu, que no s'ha fet sol ni des dels despatxos sinó que s'ha guanyat i es revalidarà a la plaça pública. Perquè jo vinc de la realitat de la gent de Barcelona, i la visc amb noms i cognoms. Perquè és la gent la que dóna sentit a la meva acció política. I vull continuar arriscant per respondre a l'exigència i la confiança amb què cada dia m'interpel·len i m'honoren els barcelonins i les barcelonines.